

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 17 marca 2016 r.

Pozycja 182

POSTANOWIENIE

z dnia 9 marca 2016 r.

Sygn. akt Ts 307/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Marek Zubik – przewodniczący i sprawozdawca
Leon Kieres
Mirosław Granat,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Towarzystwa Oświatowego C.P.Z. w sprawie zgodności:

- 1) art. 2 ust. 1 lit. e dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. z 1945 r. Nr 3, poz. 13, ze zm.) z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 21 ust. 2, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zm.),
- 2) § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 marca 1945 r. w sprawie wykonania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. Nr 10, poz. 51, ze zm.) z art. 3 ust. 5 w związku z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 17 marca 1921 r. – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 44, poz. 267, ze zm.) oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 21 ust. 2, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zm.),

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 2 września 2015 r. (data nadania) Towarzystwo Oświatowe C.P.Z. (dalej: Towarzystwo) postawiło następujące zarzuty.

Po pierwsze, zarzuciło, że art. 2 ust. 1 lit. e dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz.U.1945.3.13, ze zm.; dalej: dekret PKWN z 1944 r., dekret o reformie rolnej) w zakresie, w jakim „stanowi podstawę do orzekania w przedmiocie podpadania pod działanie przepisów dekretu nieruchomości, które – już po jego wejściu w życie – zostały przejęte na własność Skarbu Państwa w drodze decyzji administracyjnej wydanej na podstawie innych przepisów, a następnie przywrócone właścicielom wskutek uchylenia tej decyzji”, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 21 ust. 2, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji. Po drugie, sformułowało ono

zarzut, że § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 marca 1945 r. w sprawie wykonania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz.U.10.51, ze zm.; dalej: rozporządzenie z 1945 r.) jest niezgodny z art. 3 ust. 5 w związku z art. 44 ust. 3 Konstytucji marcowej ze względu na „przekroczenie delegacji ustawowej zawartej w przepisach dekretu PKWN [z 1944 r.] skutkujące brakiem kompetencji do uregulowania materii objętej regulacją tego przepisu” oraz w zakresie, w jakim „stanowi podstawę do wszczęcia postępowania administracyjnego zmierzającego do stwierdzenia podpadania pod przepisy dekretu PKWN nieruchomości, które – już po jego wejściu w życie – zostały przejęte na własność Skarbu Państwa w drodze decyzji wydanej na podstawie innych przepisów, a następnie przywrócone właścicielom wskutek uchylecia tej decyzji”, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 21 ust. 2, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą. Towarzystwo zostało powołane w 1921 r. i wpisane do rejestru stowarzyszeń i związków na podstawie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z 9 czerwca 1921 r. Towarzystwo było właścicielem nieruchomości położonych obecnie w mieście i gminie P., oznaczonych hipotecznie jako „dobra ziemskie C.” i „grunta wydzielone z dóbr C.”, na których prowadziło ośrodek szkolny – Liceum Żeńskie Gospodarstwa Wiejskiego w C. Decyzją z maja 1950 r. Prezydent Miasta W. – na podstawie art. 26 pkt 4, art. 27 i art. 38 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz.U.94.808; dalej: prawo o stowarzyszeniach z 1932 r.) – nakazał likwidację Towarzystwa i przekazanie jego majątku Skarbowi Państwa. O przekazaniu majątku nie poczyniono wzmianki w księgach wieczystych. Zaświadczeniem z 11 marca 1982 r. Naczelnik Miasta i Gminy P. stwierdził, że nieruchomość przeszła na własność Skarbu Państwa na podstawie art. 2 ust. 1 lit. d dekretu PKWN z 1944 r.

Decyzją z sierpnia 1990 r. Minister Spraw Wewnętrznych, na podstawie art. 155 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.1980.9.26, ze zm.) i za zgodą Ministra Edukacji Narodowej, uchylił decyzję Prezydenta Miasta W. z maja 1950 r. Z kolei zaświadczeniem z kwietnia 1994 r. Wojewoda Warszawski anulował zaświadczenie Naczelnika Miasta i Gminy P. z marca 1982 r. W odpowiedzi na powyższe Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa i Zarząd Gminy P. 19 października 1994 r. wystąpiły z wnioskiem, w którym zażądały przejęcia ośrodka szkolnego w C. na własność Skarbu Państwa na podstawie art. 2 ust. 1 lit. e dekretu PKWN z 1944 r.

W latach 1994-2004 w sprawie wydano kilka decyzji, które zostały uchylone przez organy kontrolne, a sprawę przekazano do ponownego rozpoznania.

Decyzją z maja 2004 r. Wojewoda stwierdził, że nieruchomości nie podlegają działaniu przepisu art. 2 ust. 1 lit. e dekretu PKWN z 1944 r. Rozstrzygnięcie to zostało uchylone decyzją Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z czerwca 2005 r. Z kolei w wyroku ze stycznia 2006 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. (dalej: WSA w W.) stwierdził nieważność powyższych decyzji. Zdaniem sądu oba rozstrzygnięcia „zapadły bez podstawy prawnej, zatem były dotknięte wadą nieważności przewidzianą w art. 156 § 1 kpa”. Wyrokiem z marca 2007 r. Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) uchylił powyższe orzeczenie i przekazał sprawę WSA w W. do ponownego rozpoznania. W wyroku z lipca 2007 r. WSA w W. – po ponownym rozpatrzeniu sprawy – uchylił decyzję Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z czerwca 2005 r. i poprzedzając ją decyzję organu pierwszej instancji. W ocenie sądu dla oceny sprawy konieczne było ustalenie, czy przedmiotowe nieruchomości zostały znacjonalizowane na podstawie przepisów dekretu PKWN z 1944 r., czy też – wobec likwidacji Towarzystwa jako osoby prawnej – zostały przejęte na rzecz Skarbu Państwa na podstawie innego aktu prawnego. WSA w W. wyraził pogląd, wedle którego przejęcie nieruchomości w drodze

likwidacji Towarzystwa byłoby możliwe jedynie w przypadku stwierdzenia, że majątek nie spełniał kryteriów wynikających z przepisów dekretu PKWN z 1944 r. Zdaniem sądu należało też rozstrzygnąć, czy prowadzenie szkoły rolniczej można traktować jako działalność wytwórczą w rolnictwie polegającą na produkcji roślinnej, zwierzęcej lub sadowniczej, bo przejściu w tym trybie podlegały tylko „nieruchomości ziemskie”. W przekonaniu tego sądu wykorzystywanie nieruchomości na potrzeby oświatowe przed wojną nie stało na przeszkodzie przejściu nieruchomości na podstawie przepisów dekretu PKWN z 1944 r. Decyzją z maja 2010 r. Wojewoda umorzył postępowanie w sprawie z uwagi na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 1 marca 2010 r. (sprawa P 107/08) stwierdzające utratę mocy obowiązującej § 5 ust. 1 rozporządzenia z 1945 r. Rozstrzygnięcie wojewody zostało utrzymane w mocy decyzją Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z września 2010 r. W wyroku z marca 2011 r. WSA w W., powoławszy się na uchwałę NSA z 10 stycznia 2011 r., stwierdził, że § 5 rozporządzenia z 1945 r. nadal stanowi podstawę do orzekania w sprawach o podpadaniu nieruchomości pod działanie dekretu PKWN z 1944 r.

W decyzji z grudnia 2011 r. Wojewoda, uznawszy, że przedmiotowa nieruchomość ma charakter nieruchomości ziemskiej, a prowadzona na jej terenie działalność miała charakter rolniczy, nadto z uwagi na to, że powierzchnia majątku przekraczała normy obszarowe określone w dekreście o reformie rolnej orzekł o jej podleganiu działaniu przepisów dekretu. Decyzją z lipca 2012 r. Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi utrzymał w mocy rozstrzygnięcie wojewody. W uzasadnieniu wskazał, że działaniu dekretu PKWN z 1944 r. podlegały nieruchomości ziemskie stanowiące własność albo współwłasność osób fizycznych lub prawnych, jeżeli ich łączny rozmiar przekraczał bądź 100 ha powierzchni ogólnej, bądź 50 ha powierzchni użytków rolnych, a na terenie województwa poznańskiego, pomorskiego i śląskiego, jeżeli ich rozmiar łączny przekraczał 100 ha powierzchni ogólnej, niezależnie od wielkości użytków rolnych. Nabycie własności następowało z mocy prawa, zatem nie było uzależnione od wystawienia w tej materii zaświadczenia czy wpisu do księgi wieczystej, stąd nie mają znaczenia wydawane zaświadczenia różnej treści i brak ujawnienia w księdze wieczystej prawa własności. Pojęcie „nieruchomość ziemska” zostało – jak podkreślił minister – wyłożone przez Trybunał Konstytucyjny w uchwale z 19 września 1990 r. (W 3/89, OTK z 1990 r., poz. 26). Trybunał stwierdził w niej, że jest to nieruchomość o określonej w dekreście powierzchni i mająca charakter rolniczy, służąca do prowadzenia określonej działalności rolniczej. Zdaniem ministra wszystkie przesłanki przejścia własności tej nieruchomości z mocy prawa na rzecz Skarbu Państwa zostały spełnione. Wyrokiem z marca 2013 r. WSA w W. oddalił skargę, którą Towarzystwo wniosło na decyzję ministra z lipca 2012 r. Podkreślił on, że zgodnie z art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U.2012.270, ze zm.; dalej: ppsa) jest związany oceną prawną i wskazaniami co do dalszego postępowania zawartymi w poprzednio wydanych wyrokach, w których przesądzono, że § 5 rozporządzenia z 1945 r. może stanowić podstawę do orzekania w drodze decyzji administracyjnej o tym, czy dana nieruchomość lub jej część wchodzi w skład nieruchomości ziemskiej, o której mowa w art. 2 ust. 1 lit. e dekretu PKWN z 1944 r. WSA w W. podzielił stanowisko organów, zgodnie z którym likwidacja Towarzystwa w 1950 r. i przejście jego majątku przez państwo nie mogą mieć wpływu na ocenę konsekwencji wynikających z wejścia w życie przepisów dekretu o reformie rolnej. Jak wskazał: „Skoro bowiem Skarb Państwa stał się właścicielem przedmiotowych nieruchomości już 13 września 1944 r. (data wejścia dekretu w życie), to postępowanie likwidacyjne stowarzyszenia prowadzone kilka lat później nie mogło ze swej istoty obejmować składników mienia do tego podmiotu wówczas nieprzynależnego”. Podobnie – za niemające znaczenia dla sprawy sąd uznał zaświadczenia wydane w tej materii. Wyrokiem z marca 2015 r. NSA oddalił skargę kasacyj-

ną. Orzeczenie to, wraz z uzasadnieniem, zostało doręczone pełnomocnikowi Towarzystwa 2 czerwca 2015 r.

Zdaniem Towarzystwa zakwestionowane w skardze przepisy naruszają istotę prawa określonego w art. 64 Konstytucji, ponieważ na ich podstawie dochodzi do wywłaszczenia, tj. przymusowego wyzucia z własności, na rzecz Skarbu Państwa. Jak stanowi art. 2 ust. 1 *in fine* dekretu o reformie rolnej, wywłaszczenie następuje bez żadnego wynagrodzenia, a zatem – co podkreśliło Towarzystwo – bez słusznego odszkodowania, o którym mowa w art. 21 ust. 2 Konstytucji. W niniejszej sprawie, według Towarzystwa, zachodzi daleko idąca dysproporcja pomiędzy doznanym przez nie uszczerbkiem na skutek wyzucia z własności nieruchomości a celem regulacji, który w momencie wydania kwestionowanego rozstrzygnięcia należało już uznać za dawno zdezaktualizowany. Naruszenie praw Towarzystwa określonych w art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 21 ust. 2, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji jest także – jego zdaniem – wynikiem wydania zakwestionowanych przepisów z przekroczeniem delegacji ustawowej zawartej w art. 3 ust. 5 w związku z art. 44 ust. 3 Konstytucji marcowej.

Towarzystwo podkreśliło, że znane są mu orzeczenia Trybunału (tj. postanowienie pełnego składu Trybunału z 28 listopada 2001 r. oraz postanowienie składu trzech sędziów Trybunału z 1 marca 2010 r.) umarzające postępowania w sprawach SK 5/01 (OTK ZU nr 8/2001, poz. 266) oraz P 107/08 (OTK ZU nr 3/A/2010, poz. 27) z uwagi na utratę mocy obowiązującej zakwestionowanego w skardze przepisu art. 2 ust. 1 lit. e dekretu PKWN z 1944 r. oraz § 5 ust. 1 rozporządzenia z 1945 r. Jego zdaniem okoliczności faktyczne sprawy, w związku z którą Towarzystwo wniosło skargę do Trybunału, stanowią jednak „istotne *novum*”, co przemawia za ponownym rozstrzygnięciem przez Trybunał „zagadnienia [ich] mocy obowiązującej”. Zwróciło ono ponadto uwagę na to, że art. 2 ust. 1 lit. e dekretu PKWN z 1944 r. oraz § 5 ust. 1 rozporządzenia z 1945 r. są w dalszym ciągu „powszechnie stosowane przez organy administracji oraz sądy” i na ich podstawie są wydawane rozstrzygnięcia o konstytucyjnych wolnościach i prawach właścicieli nieruchomości.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna to sformalizowany środek ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia warunków określonych w art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanych w ustawie z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK).

W myśl art. 65 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o TK w skardze należy wskazać, która konstytucyjna wolność lub które prawo skarżącego i w jaki sposób – zdaniem skarżącego zostały naruszone, a także uzasadnić zarzut niezgodności przedmiotu kontroli ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem, z powołaniem argumentów lub dowodów na poparcie tego zarzutu.

Skarżące Towarzystwo zakwestionowało zgodność z Konstytucją art. 2 ust. 1 lit. e dekretu PKWN w brzmieniu: „Na cele reformy rolnej przeznaczone będą nieruchomości ziemskie: (...) stanowiące własność albo współwłasność osób fizycznych lub prawnych, jeżeli ich rozmiar łączny przekracza bądź 100 ha powierzchni ogólnej, bądź 50 ha użytków rolnych, a na terenie województw poznańskiego, pomorskiego i śląskiego, jeśli ich rozmiar łączny przekracza 100 ha powierzchni ogólnej, niezależnie od wielkości użytków rolnych tej powierzchni” oraz § 5 ust. 1 rozporządzenia z 1945 r., który stanowi: „Orzekanie w sprawach, czy dana nieruchomość podpada pod działanie przepisów art. 2 ust. 1 lit. e należy w I instancji do kompetencji wojewódzkich urzędów ziemskich”.

Dopuszczalność dokonania oceny konstytucyjności powyższych przepisów była już przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego. Postanowieniem z 28 listopada 2001 r., SK 5/01 (OTK ZU nr 8/2001, poz. 266), Trybunał umorzył postępowanie w sprawie stwier-

dzenia niekonstytucyjności art. 2 ust. 1 lit. e dekretu PKWN z 1944 r., orzekłszy, że przepis ten wyczerpał swoją moc prawną wraz z przejściem określonych w nim nieruchomości rolnych przez Skarb Państwa i nie mógł być później stosowany. Obecnie jego skutki mogą być ustalane jedynie *ex post* w sposób deklaratoryjny. Z kolei postanowieniem z 1 marca 2010 r., P 107/08 (OTK ZU nr 3/A/2010, poz. 27) Trybunał umorzył postępowanie w sprawie stwierdzenia niekonstytucyjności § 5 ust. 1 rozporządzenia z 1945 r., uznawszy, że moc obowiązująca tego przepisu „wyczerpała się z chwilą zakończenia prowadzonych do lat 50. XX wieku działań związanych z przeprowadzeniem reformy rolnej” (pkt 4.6.2 uzasadnienia).

Towarzystwo podziela stanowisko Trybunału przedstawione w powyższych orzeczeniach, jednak – jego zdaniem – okoliczności faktyczne sprawy, w związku z którą wniosło skargę konstytucyjną, „przemawiają za ponownym – w ramach zakresu zaskarżenia – rozważeniem zagadnienia mocy obowiązującej art. 2 ust. 1 lit. e [dekretu PKWN z 1944 r.] i § 5 ust. 1 rozporządzenia [z 1945 r.]”.

W przekonaniu skarżącego Towarzystwa przepisy te są nadal stosowane przez organy władzy publicznej i sądy administracyjne. Dowodem na to jest sprawa stanowiąca asumpt do wszczęcia niniejszego postępowania, w której przejście własności nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa nie nastąpiło w dniu wejścia w życie dekretu PKWN z 1944 r., tj. 13 września 1944 r., ale – jak twierdzi Towarzystwo – dopiero po zakończeniu postępowania z wniosku Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa Oddział Terenowy w W. i Zarządu Gminy P. z 19 października 1994 r. Wcześniej, w wyniku decyzji Prezydenta Miasta W. z maja 1950 r., przejście własności nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa nastąpiło na podstawie przepisów prawa o stowarzyszeniach z 1932 r. Decyzja ta została uchylona dopiero 2 sierpnia 1990 r.

W odniesieniu do powyższego stanowiska skarżącego Towarzystwa Trybunał zauważa, że w wyroku z lipca 2007 r. WSA w W. uchylił zaskarżoną decyzję Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z czerwca 2005 r. i poprzedzającą ją decyzję organu pierwszej instancji, stwierdziwszy: „Zasadniczą (...) okolicznością wymagającą wyjaśnienia jest fakt, czy przedmiotowe nieruchomości zostały znacjonalizowane w oparciu o dekret o reformie rolnej czy też wobec likwidacji Towarzystwa jako osoby prawnej na odrębnej podstawie prawnej zostały przejęte na rzecz Skarbu Państwa”. Decyzją z grudnia 2011 r. Wojewoda przesądził jednak o tym, że likwidacja Towarzystwa w 1950 r. i przejście jego majątku przez Skarb Państwa nie miały wpływu na ocenę konsekwencji wynikających z wejścia w życie dekretu PKWN z 1944 r. Przedmiotowa nieruchomość stała się *ipso iure* własnością Skarbu Państwa w dniu wejścia w życie dekretu o reformie rolnej, tj. 13 września 1944 r. Stanowisko to zostało utrzymane w mocy decyzją Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z lipca 2012 r. Zgodność z obowiązującym prawem obu decyzji natomiast potwierdziły wyroki wydane przez sądy administracyjne.

W związku z tym Trybunał, po pierwsze, stwierdza, że wbrew twierdzeniom sformułowanym w skardze, Towarzystwo nie przedstawiło argumentów na to, iż zaskarżone przez nie przepisy są nadal stosowane przez organy władzy publicznej i sądy administracyjne w tym znaczeniu, że stanowią one podstawę do wszczęcia postępowania administracyjnego zmierzającego do stwierdzenia podpadania pod przepisy dekretu PKWN z 1944 r. nieruchomości, które – już po jego wejściu w życie – zostały przejęte na własność Skarbu Państwa. Przedstawione w skardze dowody nie znajdują bowiem potwierdzenia w treści orzeczeń wydanych w sprawie, w związku z którą Towarzystwo wniosło skargę konstytucyjną.

Po drugie, Trybunał zauważa, że art. 2 ust. 1 lit. e dekretu PKWN z 1944 r. stosowany w trybie § 5 ust. 1 rozporządzenia z 1945 r. wywarł przewidziany w jego treści skutek materialnoprawny w postaci przejścia własności nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa przed 17 października 1997 r., tj. przed wejściem w życie obecnie obowiązującej Konstytucji. Tym-

czasem w myśl utrwalonego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego przepisy, które zgodnie ze swą treścią wywołały przewidziany w nich skutek prawny, mogą być oceniane z punktu widzenia zgodności z Konstytucją, która nie obowiązywała w dacie nastąpienia tego skutku prawnego tylko w jednym wypadku. Jak orzekł Trybunał w sprawie P 4/99, dokonanie takiej oceny jest dopuszczalne, pod warunkiem że „przepisy, którym zarzuca się niezgodność z Konstytucją, mogą również w okresie jej obowiązywania być stosowane przez powołane do tego organy, a w szczególności mogą stanowić podstawę prawną orzeczeń sądowych” (wyrok pełnego składu TK z 31 stycznia 2001 r., OTK ZU nr 1/2001, poz. 5). Zdaniem Trybunału „w Rzeczypospolitej Polskiej jako demokratycznym państwie prawnym, w którym Konstytucja z 2 kwietnia 1997 r. jest prawem najwyższym (art. 2 i art. 8), nie powinny obowiązywać przepisy niższej rangi treściowo niezgodne z tą Konstytucją, bez względu na czas ich ustanowienia” (wyrok TK z 25 maja 1998 r., U 19/97, OTK ZU nr 4/1998, poz. 47). Jak już jednak ustalono, skarżące Towarzystwo nie uprawdopodobniło, że zaskarżone przez nie przepisy stanowią podstawę do wszczęcia postępowania administracyjnego zmierzającego do stwierdzenia podpadania pod przepisy dekretu PKWN z 1944 r. nieruchomości, które – już po jego wejściu w życie – zostały przejęte na własność Skarbu Państwa. To zaś oznacza, że Towarzystwo nie wskazało sposobu naruszenia jego wolności lub praw wyrażonych w art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 21 ust. 2, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji.

Okoliczności te stanowią – w myśl art. 65 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o TK – podstawę odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

Towarzystwo zarzuciło także, że § 5 ust. 1 rozporządzenia z 1945 r. jest niezgodny z art. 3 ust. 5 w związku z art. 44 ust. 3 Konstytucji marcowej ze względu na „przekroczenie delegacji ustawowej zawartej w przepisach dekretu PKWN [z 1944 r.] skutkujące brakiem kompetencji do uregulowania materii objętej regulacją tego przepisu”. Skoro jednak w skardze nie przedstawiono argumentów na to, że zakwestionowane w skardze przepisy są nadal stosowane, to należy uznać, że ocena zgodności § 5 ust. 1 rozporządzenia z 1945 r. ze wskazanymi w skardze – jako wzorce kontroli – postanowieniami Konstytucji marcowej jest bezprzedmiotowa.

Mając powyższe na względzie, Trybunał postanowił jak na wstępie.